

Medjay a Morálka

Korenie na ľudí

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Trinásta poviedka zo série Medjay a Morálka je vtipná, alebo nestráviteľná. Záleží na čitateľovi. Vysoké dávky čierneho humoru narážajú na moralizovanie od morálky. Svet sa ukazuje ako realistický a krutý, nie ako krásne miestečko pre každého. Ak vám nevyhovuje humor, ktorý sa dotýka náboženstva, tak túto poviedku preskočte. A ak vám naopak vyhovuje, tak smelo do nej!

MEDJAY A MORÁLKA KORENIE NA ĽUDÍ

STANISLAV HOFEREK

Medjay a Morálka: Korenie na ľudí

Morálka pomaly číta nápisy na jednom zo stánkov, ktoré je na námestí malého mesta. Číta rovnaký text opakovane, ako keby stále nedokázala uveriť, že je tam napísané práve toto.

„Prajete si, slečna?“ oslovuje ju predavač.

„Vy predávate korenie?“ pýta sa Morálka.

„Samozrejme, nech sa páči. Na kura, na moriaky, na ľudí, na hovädzie, bravčové, univerzálne. A tiež tu mám kvalitnú horskú soľ.“

„Ako môžete predávať korenie na ľudí?“

„Väčšinou v malých sáčkoch. Chystáte hostinu?“

Morálka sa vzdáľuje. Stále neverí svojim očiam ani ušiam. Pri pomalom cúvaní naráža akurát do Medjaya, ktorý to všetko sleduje.

„On predáva korenie na ľudí!“ vykrikuje prekvapená a nahnevaná Morálka zároveň.

„Čo máš proti tomu? Však nech predáva. Má dobré ceny?“

„Ale chápeš to? Predáva korenie na ľudí.“

„To je dosť presolené. Musíš ho poriadne premiešať s tukom.“

„Ty si ma nepochopil. On predáva korenie, ktoré sa asi nasype priamo na človeka. On podporuje kanibalov.“

„Nevidím žiadnu vlajočku, kde by mal o tom nejaký nápis. I keď podpora pre kanibalov je slabá, ja by som ich nevolil. Nemám nič proti ľuďom, ale radšej si dám králika, než nejaké humanitné oné... ruky a tak.“

„Medjay!“

„Čo je?“

„Musíme s tým niečo urobiť.“

„Výborne. Vykúpime mu celý sklad. A bude môcť ísť k svojej rodine.“

Morálka je znechutená. Má pocit, že nech je svet akokoľvek krutý či beznádejný, aj tak ju stále prekvapí.

„Budem hádať. Nepáči sa ti to. Chcela by si, aby to nepredával, lebo s tým ty osobne nesúhlasíš.“

„Presne tak!“

„Dobre, tak ja nechcem, aby bola horúčava, ktorá rozpúšťa topánky. Ty nechceš, aby bolo korenie na ľudí, ktorí sa rozpúšťajú vo vlastnej šťave. Máme niečo spoločné. Ale, pravdupovediac, s tým veľa neurobíme.“

„Musíme to zastaviť.“

„Musíme? A ako? Pekne tohto pána požiadame, aby škrtol niečo zo svojich tovarov. Myslíš, že bude menej kanibalov? Menej horúčavy? Alebo ti bude stačiť, ak bude slovné spojenie *miluj svojho blížneho* zachované, i keď bez marinády?“

„To je odporné!“

„Vidíš to, má aj nejaké špeciálne korenia? Na právnikov, pištoľníkov, zlodějov koní, bezruké mladé slečinky? To by sa dalo brať osobne.“

„Prestaň!“

„A čo ak má korenie aj na tých ľudí, ktorí sú odporní v každom možnom význame slova? Poďme za ním, zistíme to.“

„Fakt to chceš zistiť?“

„Najskôr zistím, či v tom nie je neľudsky nízka provízia. Takto sa mu postupne dostaneme pod kožu.“

„Medjay! A dosť!“

„Dobre. Chceš sa s ním rozprávať, či nie? Chceš ho pred pochopením úplne odsúdiť?“

Morálka si sadá na starú lavičku. Odvracia zrak. Od obchodníka i od Medjaya.

„Prepáč. Viem, že je to trochu citlivé. Práca s ľuďmi mi ide niekedy veľmi dobre a niekedy veľmi zle. Aj jemu. Chápem, že keď to vidíš prvýkrát, tak to môže byť naozaj desivé.“

„Ty si to vieš predstaviť? Zjesť človeka? A ešte si to vychutnávať? To je choré, úplne nesprávne.“

„Prešiel som trochu viac sveta ako ty. Mám trochu posunuté hodnoty o tom, čo je ešte v poriadku alebo nie. Ľudia sú rôzni. A na tvojom mieste by som reagoval asi rovnako. Pozri sa, nič od toho pána nepotrebuje, tak môžeme ísť preč.“

„Ale potrebujeme. Aby s tým prestal. Okamžite! Zničme tie jeho sáčky, spálme to.“

„Prrrr, maličká. Len pokojne. Skús pochopiť, o čo ide, skôr ako niečo zničíš,“ upokojuje ju Medjay.

„Ani ty to nemôžeš chápať!“ napomína ho Morálka.

Medjay sa dvíha a ide za obchodníkom. Pýta sa na meno a obchodník mu len kýve hlavou na znak nesúhlasu.

„Čo robíš?“ pýta sa Morálka.

„Len zisťujem, či ešte žije Gusto. Jeden môj známy, ktorý tiež kedysi predával bylinky, korenia a vlastne všetko, čo sa dalo vysušiť. Sám hovoril, že čo sa nedá zmerať, zvážiť alebo sfajčiť, to neexistuje.“

„K téme, prosím ťa!“

„Však vydrž. Patril do takej náboženskej skupiny. Nebudem ti hovoriť details, ale verili v to, že keď niekto zomrie, tak jeho duch pokračuje ďalej a žije v ďalších ľuďoch, ktorí zjedia časť jeho mäsa. Nejde o klasický kanibalizmus, nejde tak veľmi o zahnanie hladu, skôr o tradíciu. Niečo ako krv a telo nejakého proroka, len toto je aj so šľachami. A pretože ľudské mäso je nechutné, vytvorilo sa korenie, ktoré tú nechúť trochu potlačuje. Samozrejme, že to kúpia aj kanibali, ale kupujú to hlavne ľudia, pre ktorých sú ich tradície dôležité. Chcú si uctiť predkov a zároveň nechcú zahadzovať niečo, čo sa dá ešte použiť.“

„To by mali zakázať.“

„Fajn. Zakáž to. Ale nikto ťa neposlúchne. Navyše, niekto verí v posmrtný život, niekto nie. A z tých, čo veria, môžu rôzni ľudia veriť rôznymi spôsobmi. Niekedy stačí tolerovať, alebo nevšímať si to. Lebo to aj tak nezmeníš.“

„Nechcem také tradície.“

„Pre niekoho je tradícia zmlátiť svoju ženu, pre iného je tradícia nosiť jej každý týždeň kvety. Ktorá tradícia je správna a ktorá nie? Ktorej by sa niekto vysmial?“

„Samozrejme, že kvety.“

„Ekonomicky povedané, dať žene po papuli je často rýchlejšie a lacnejšie. A mnohí chlapi sú leniví a až tak veľa nezarábajú. Morálne je to hnusné. A aj keď na moralizovanie si tu skôr ty, v tomto mám rovnaký názor ako ty. Veľa tých mužov, čo dajú radšej facku ako kvety, si nikoho nenájde, kto by bol ochotný s nimi zostať.“

Medjay objednáva v inom stánku veľkú polievku. Postupne kŕmi seba i svoju manželku. Kým je, tak nenadáva. Po chvíli je však miska prázdna.

„Zrušila by som aj kanibalov, aj tie krvavé tradície, aj to korenie.“

„Výborne. Keď už budeš všetko rušiť, tak zruš aj zombíkov, bolesť zubov a nespravodlivosť, aspoň na dvadsať rokov. A koriander. Pod', spýtame sa tohto pána, či nám niečo k tomu povie. Akurát nemá ľudí a určite ti rád všetko porozpráva.“

Medjay chytá Morálku za rameno a postupne ju presúva k stánku s korením.

„Priateľu, povedz mi prosím ťa niečo viac o tých koreninách. Moja milá dobre nepozná to, čo ponúkaš. Je z toho zmätená,“ začína Medjay.

„Čo ťa zaujíma, mladá pani?“

Morálka nehovorí ani slovo.

„Rozumiem, ale porozprávam aj tak. Predávam korenie. Hlavne na kura, niekedy zase najčastejšie na hovädzie. Je to sušené, vydrží to. Pokiaľ ide o to korenie na ľudí, predáva sa málo. Ale mám ho tu. Ako som už povedal, nepokazí sa. Ak ho niekto potrebuje, tak mu ho predám. Pre mňa je hlavné uživiť svoju ženu a dcéru. Tá je v tvojom veku. Aj zajtra tu bude predávať, striedame sa. Obaja najradšej predávame úplne iné korenie. Niekde nejedia kravy, inde nejedia ľudí. Ja musím byť pripravený na všetkých, aby som mal čo predávať a aby mali moji najbližší presne to, čo potrebujú. Jedlo, strechu nad hlavou a pocit bezpečia. Nie som žiadny kriminálnik, nechcem nikomu ublížiť, len predávam čo mám. A mám to, čo sa predáva, o čo je záujem.“

„Čo sa stalo s Gustom?“ pýta sa Morálka.

„Bol ďaleko od mesta. Aj s jeho synom. Prepadli ho zombie. Premenili ho. Teraz sú niekde tam, kam zdraví nechodia. Príbuzní boli veľmi smutní. Chýba im, bol to skvelý človek. A zároveň nemohli ani pokračovať v tých svojich rituáloch. Majú presvedčenie, že jeho duša nenájde pokoj.“

„Vyjadrujem úprimnú sústrasť,“ hovorí Morálka.

„Ďakujem.“

„Viem, že asi pokazím dojímavý moment,“ začína znovu Medjay, „ale ako sa zisťuje, ktoré korenie na ľudí je dobré ako nie? Ako sa mení zloženie? Lebo nechcel by som počúvať, že nebolo možné vychutnať si posledné chvíle s babičkou, lebo to jednoducho nebolo ono.“

„O týchto veciach nežartujem.“

„Tak... beriem to len ako moju zvedavosť, prieskum trhu. Či niekto odporúča ďalej.“

„Mám na to jednoduchý postup. Korenie na ľudí a univerzálne korenie je úplne rovnaké.“

„Takže je skutočne univerzálne?“

„Je to soľ a pár bylín.“

„Beriem.“

Medjay platí za jeden sáčok.

„Chceš zjesť človeka?“

„Je to univerzálne. Ak bude treba zjesť kukučku, veveričku či delfína, tak budem pripravený.“